

Een nieuw
begin voor
Zacharias

231203 Een nieuw begin voor Zacharias Luc. 1:5-25

Met stomheid geslagen. Dat was ik. het was nogal een vertoning in de tempel. Kom ik daar het heiligdom uit. Veel later dan ieder verwachtte. Een ongeduldige menigte op het tempelplein. En toen? Niets. Geen woord kon ik uit brengen. Alleen maar gebaren. Alsof ik spelletje hints deed.

Ik had me zo verheugd op deze dienst. Zeldzaam dat ik dit nog mocht doen. Weet je ik ben priester. Mijn afdeling was aan de beurt voor de priesterdienst. Er was een loting wie dat mocht doen. Tot nu toe viel ik altijd buiten de boot. Maar nu, nu was het lot op mij gevallen. Ik kon wel dansen van plezier. Wat een eer. En dat op mijn leeftijd.

Elisabeth mijn vrouw was heel blij voor mij. Ze wist hoe belangrijk deze beurt voor mij was. We hadden toch al zo'n grote teleurstelling te verwerken. Ik weet niet of jullie Gods weg in jullie leven begrijpen? Wij niet, we snapten niets van God. Samen hebben wij met heel ons leven God willen dienen. Uit liefde, hoor. We waren trouw. Hielden ons aan al zijn geboden. Dat viel niet zwaar, we deden het graag. De Thora heb ik stuk gelezen. Rol na rol verslonden. Daar belooft de HEER zijn zegen. Wat een teleurstelling; God onthield ons de zegen van kinderen. Waarom? Dit hadden we toch niet verdiend.

Wat was dat moeilijk. Hoe vaak ben ik niet aangesproken in mijn priesterafdeling. 'Zacharias belijdt je zonden maar eerlijk. Je bent vast niet voor niets kinderloos.' Hoe vaak zijn we niet nagewezen in de straten van ons bergdorpje. Die Zacharias en Elisabeth daar is vast iets mis mee. Anders hadden ze wel kinderen van God gekregen.

Zo werden we ouder. Elisabeth kwam in de menopauze. De hoop was vervlogen. Ik zou sterven en met mij mijn naam. Geen nageslacht om de Messias te ontvangen.

Nou je snapt dat ik reuzeblij was toen ik aangewezen werd voor de priesterdienst. Niet door het lot, maar door God! Je moet je voorstellen: er zijn wel 18.000 priesters. En een afdeling krijgt maar 2x per jaar een kans. Een kans van minder dan 1 op 100. Dat ik juist de gelukkige mocht zijn.

ik zag het als een nieuw begin, een soort eerherstel voor Elisabeth en mij. God heeft ons niet afgewezen. Zo ging naar Jeruzalem. Ik zong het uit: 'Ik zal met vreugd in 't huis des Heren gaan...'

In de tempel

Daar stond ik dan bij het altaar. Elisabeth had mijn kleren gewassen en gestreken. De geur van de zeep vermengde zich met de wierook terwijl de mensen buiten hun gebeden baden. Ik mocht het reukoffer opdragen. Ik was God zo intens dankbaar. Misschien ken jij ook wel zulke momenten. Dat je zo blij bent met God. Dit was echt genieten.

In de tempel heb je eerst het je de hof voor iedereen, dan die voor de Joodse vrouwen, dan die voor de Joodse mannen en dan was het heilige. Daar waar het reukoffer staat. Daar bij dat offer mocht ik staan. Dicht bij God. Alleen de hogepriester mag één keer paar jaar dichterbij. Het heilige van het heilige. Op grote verzoendag. De dag dat werd vooruitgekeken naar de grote verzoening van het lam Gods. Wat jullie vandaag vieren in het avondmaal.

In de tempel
niet te
geloven
een engel

Plotseling werden mijn gedachten verstoord. Rechts van het reukofferaltaar stond een gestalte. Ik wist: dit is een engel. Ik schrok mij en werd doodsbang. Al mijn vrolijkheid was in één klap weg. Wat had dit te betekenen? Ik was nergens meer.

'Wees niet bang' *ja hallo daar is toch alle reden voor. Om bang te zijn*

'wees niet bang, Zacharias, je gebed is verhoord.' *Ja, dat wist ik ook wel. Ik was immers ingeloot.*

'Je vrouw zal een zoon baren.' *Onmogelijk, ze is al veel te oud.* Ik was veel te opstandig om te geloven in de God van Sara, van Rebekka, van al die vrouwen van wie God op wonderbaarlijke wijze de moederschoot geopend heeft. Misschien heb je dat zelf ook wel. Dat je God niet kunt geloven. Dat je oneerlijk vindt, wat Hij doet. Mij zat het in de weg. Ik kon niet geloven wat Hij mij nu beloofde. De woorden kwamen niet binnen. De woorden over: Johannes wordt zijn naam, over vreugde en blijdschap, over de heilige Geest. *Het kan niet, het is onmogelijk* was het enige wat in mij opkwam. En wat ik nota bene zo tegen de engel zei: hoe kan ik weten dat het waar is. Ik had net zo goed kunnen zeggen: man, je staat te liegen.

Nog dreunen het antwoord van de engel na in mijn oren. Boos om mijn twijfel: ik ben Gabriël, die altijd vlak bij God is. Hoe durf je te twijfelen.' Zo raakte ik mijn stem kwijt. Terecht, want ik twijfelde niet aan Gabriël, maar ik twijfelde aan God. Alsof er voor God iets onmogelijk is. Dat is toch herkenbaar. Of niet. Hebben jullie nooit dat je twijfelt aan God. of dat je Hem niet meer ervaart? Misschien ben ik wel bedoeld als voorbeeld voor die korte of lange momenten van ongelof. Want als je niet kunt geloven, kun je ook niet getuigen. Dat was het teken van de stomheid waarmee ik was geslagen.

Na mijn dienst ben ik naar huis gegaan. Een lange stille tocht zonder lied. Vol stille verwijten naar mezelf. Tegelijk zoekend naar de diepe betekenis van de woorden van Gabriël. Gabriël die met de profeet Daniël gesproken had, eeuwen geleden. Steeds kwamen die woorden terug iedere stap opnieuw. Waarom Johannes, waarom niet mijn familienaam? Zoals de naam van Elisabeth terug verwijst naar het geslacht van Aaron. Waarom geen alcoholische dranken? Zou dat zijn omdat zijn zoon mag zich niet vollaten lopen met drank, maar moet vol zijn van heilige Geest Drank leidt tot uitpattingen, maar de Geest zet aan tot zingen, tot lofprijzen en dank. (Efez 5:18 ev).

Gabriel heeft het over de Geest die in de moederschoot hem al zal vervullen. Voor mijn zoon het levenslicht zal zien, heeft hij al de heilige Geest ontvangen. Dit is toch te wonderlijk voor woorden. Ja later, later begreep ik het, toen Elisabeth vertelde dat de ongeboren Johannes al danste in haar buik, toen de zwangere Maria aan onze deur aanklopte.

Mijn gedachten gingen weer naar de ontmoeting in de tempel. Gabriël noemde Johannes een bode. Een bode met de geest en kracht van Elia. Dat is nogal wat. Als je zoon door God vergeleken wordt met de grote Elia. (...) En bij mij begon het besef te komen dat we weleens heel dicht bij de komst van de Messias konden zijn. Want deze Johannes moet de wegen van de Heer voorbereiden. Langzaam veranderde mijn ongelof in een nieuwe hoop. Met krachtige passen liep ik door. Dit is niet alleen een nieuw begin voor Elisabeth en mij. Dit is een nieuw begin voor Israël. Voor heel de kerk. Je kan wel denken dat God de wereld de rug heeft toegekeerd. Dat Hij al zo lang niets van zich heeft laten horen. Maar Hij is er. Ook in jouw leven. Zijn plan gaat door. De komst van de Messias is dichterbij dan je denkt.

Stom genoeg
om geloofd
te worden.
Door Elisabeth

Thuisgekomen heb ik alles wat ik had gehoord voor Elisabeth opgeschreven. We hebben gehuild. We hebben elkaar getroost, we sliepen in elkaars armen.

Elisabeth heeft geen moment getwijfeld. Hoewel ze nooit heeft gezegd wat ze dacht, zag ik het geloof op haar gezicht. In haar groeiende nieuw leven, een nieuw begin, heraut van een nog groter begin. Waar zal het einde zijn?

Amen